

Илюстрация
В. Вадановъ

Рецензия
Д. Овчаровъ

Продължител въгъръ профуча надъ Раз-
вигорова, разполовъ на каменитѣ хълми на сая-
кънитѣ край шосето, дошча откританата
арата на слънето, залъ въ милитѣ на теле-
графнитѣ стълбове и отнесе пѣсенята нѣкъ въ
джеравата. Тротога на аратага сеона хан-
джинта дѣво зварѣмала следостно на
пейката. Той озуме очи

се обвива въ ханчето. И
къде ходи. Пакъ въ ханчето се връща,
скитникъ. Питатъ го сванитѣ за юнакта
му, в тай похвалява, како се наине започва да
разказва, но изведнѣжъ спре, мавакъ съ рѣка,
цѣлъ патрулеравъ, отъ очитѣ му банкаватъ
сѣлѣн, почва да свири.

Когато скитникътъ започна да свири, въ
ханчето алѣже младъ човѣкъ въ цѣлѣно, про-
дѣлно обилѣло. Пѣсенята на кавала се понесе
лява надъ шогаринѣ дѣкъ, плѣсна се въ
кѣтноситѣ прозорчѣта и на вълни заструн
презъ откританата арата на ханчето — плевна
и тѣжна. Мѣникитѣ зарѣн на кавала се сто-
рѣва познати на Дечѣо Върлиновъ — така се
казваще аѣлѣлѣн младъ човѣкъ. — Извед-
нажъ той сѣти, че нѣщо се сѣкѣ въ сър-
цѣто му и кръвѣта на спрѣна зашумѣ, като
продѣлна рѣкъ въ милитѣ му.

Сѣнѣто изрѣва, Цѣлото село е на
крѣкъ. Тѣлѣнитѣ пѣтевъ грѣмѣлавно позвѣ-

нва Слънѣто отъ поета. По листата на позѣта
и дворската круше баѣстѣтъ рѣсно капѣн,
като сребърни звѣнчѣта, свѣкашъ ей сѣта ше
кънѣне завѣдѣлата нѣкъ пѣсенчѣта. Кравѣнтѣ сѣ
юдѣвини. Дечѣо презѣхрѣнитѣ бѣтъ торбѣчѣта
съ червѣни кѣпѣри презъ рѣно, съ топла бѣла
пѣта въ неа, подѣрѣва кравѣнтѣ и маза съ
арѣновата си топанѣ. По полѣната край рѣ-
ката кравѣнтѣ друпѣтъ трева и нѣхатъ опашѣи.
Дечѣо подѣрѣвъ на арѣноката си топанѣ
свири на кокаленото си кавалѣ, що дѣло му
купи отъ Троицкѣто монастиръ. Така Дечѣо
се научи да свири на кавалѣ. После дѣво му
го зваѣде да се учи въ града. И такъ Дечѣо
не забравн кавала си. Въ града той имаше
нѣного другѣри. Имаше едно момѣче тѣнѣчно,
сухѣчко, съ малѣи сини очѣкѣи, Гечѣо го
казваѣ. Гечѣо бѣше аѣлнога загрѣнитѣ,
иносо рѣдко усниваа трѣпѣше на кѣдрѣнитѣ
му усникоѣ. Обикна Дечѣо Гечѣо и искаше
да се обливн съ него, но това не му се от-
даваше.

Единъ продѣлѣнъ дѣнъ Гечѣо разлѣ
настило на единъ съседѣнъ другѣри. То се
разтрепера, като листъ. Момѣчѣто, чѣто на-
стило бѣше излѣно, скочи отъ мѣстѣто си и
започѣ да бѣе Гечѣо. Дечѣо Върлиновъ не
се стѣрлѣ и бърне стана, пропѣри си пѣкъ
нежду навѣлѣщата съ корѣнитѣ си рѣки, хаѣне
развѣнѣлѣното се момѣче и го задѣрѣна. Всѣгнѣ
гледаѣа позрѣмени, навѣли кѣкъ занѣта очѣи
Гечѣо кравѣнонѣ, погледаѣа изъ подъ
вѣждѣ Дечѣо и по усникоѣитѣ му се прилѣ
благодарѣственѣ успѣка. Отъ този моментъ
Дечѣо и Гечѣо се обливѣно. Станаѣа нераз-
дѣлни другѣри.

Гечѣо живѣеше на края на града въ
малѣа къщѣчѣа съ баѣца си и майѣа си.
Майѣа му, суза и аѣлно занисѣна мѣна бѣше
внѣнаѣи зѣста. Неа Гечѣо обливѣше много. Ба-
щѣта нѣсъкъ и навѣтъ човѣкъ често плѣше.
За него Гечѣо не обливѣше да приѣва.
Вѣзѣнѣкъ Гечѣо и майѣа му чѣнаѣи да се
тевърѣне баѣцѣта до позѣноѣитѣ. Гечѣо не из-
травѣлъ и отѣкаѣа да го гѣрѣси въ крѣчѣната
при „Зелѣна мѣстѣ“. Цѣлѣтъ отворѣлъ аратаѣа
на крѣчѣната, баѣца му се развѣнаѣа силно и